# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

## Bemærkninger af Ældste Orson Pratt

### i Generalraadet i Birmingham den 5te Januar 1866.

(Fra „Millennial Star.")

Brødre i dette Raad! Jeg føler mig lykkelig ved at træffe sammen med Eder i dette Generalraad, ved at see Eders Ansigter og ved at kunne glæde mig iblandt Eder. Det Evangelium, vi have annammet, vil give os den størst mulige Lyksalighed, som det staaer i Menneskets Magt at modtage. I kunne foretage Eder, hvad I ville, I kunne opdynge saa mange Rigdomme, som I maatte ønske, men der er dog ikke Noget, der kan forskaffe os den Lyksalighed, som en trofast Lydighed til Evangeliet skjænker. Det er min Mad og Drikke, mit Haab, min Glæde, min Salighed og mit Alt, og jeg glæder mig over at see Andre adlyde det og vise deres Trofasthed i Samme. Jeg er her idag paa Grund af Lydighed mod Generalconferencens Votering i Store Saltsøstad i April 1855. Jeg ønskede denne Mission; jeg vidste, at jeg var bleven noget til Aars, og troede, at det vilde være godt endnu engang at besøge Jordens Nationer, inden høi Alder gjorde mig uskikket dertil. Jeg spurgte Præsident Young tilraads, og jeg blev tillige kaldet ved Folkets Stemme. Jeg kan sige, at siden jeg ankom til Europa, har jeg nydt en overvættes Glæde, i Særdeleshed her i England. Som I selv vide, begav jeg mig først til Østerrig i Selskab med Ældste W. W. Riter, og omendskjøndt Veien syntes mørk for mig, nærede jeg dog det Ønske at gjøre det Bedste, jeg kunde, ved at arbeide, saa vidt Omstændighederne vilde tillade det, og reiste med den faste Beslutning at forblive der ligesaa længe, som Brødrene ønskede det. Den romerskkatholske Religion er den eneherskende i Østerrig. Een og tredive Millioner Mennesker bekjende sig til den romerske Kirke og tre Millioner høre til den græske Kirke. Der er truffet Foranstaltninger overalt i Keiserriget for at udelukke Alt, hvad der ikke er skikket til at fremme Præsternes Hensigter. De ere i Virkeligheden Fol-

kets Beherskere, og selv Keiseren vover ikke at afvige fra den af dem slagne Vei. Dersom Folk vise sig tilbøielige til at lytte til nogen anden Lære, udsætte baade de og dens Forkyndere sig for Fængsel og Straf. Tilstanden i Landet var endog værre, end jeg havde forestillet mig, inden jeg fik see den herskende Despotisme. Jeg troer, at vi bleve ledede ved Herrens Haand, da vi søgte efter et passende Sted at boe. Efterat have seet os omkring lidt, toge vi ind hos en jødisk Familie. I Begyndelsen vilde de ikke tillade Jesu Navn at nævnes, men efterhaanden forandredes deres Anskuelser og de tillode endog, at der blev læst i det Nye Testamente i deres Nærværelse. Vi fremsatte nogle af vore Grundsætninger, og de hørte paa dem med Ærbødighed, det vil sige med saa stor Ærbødighed, som man kan vente, at Jøder ville have for Noget, der staaer i Forbindelse med Jesu Navn. Jeg veed ikke, om vi gjorde meget Godt eller ikke; men Broder Riter har siden faaet flere Breve fra nogle fremragende Medlemmer af den jødiske Troesbekjendelse, og eet fra et ungt Menneske hos en Bankier i Wien, hvori Brevskriveren beretter, at de Ord, vi talte til ham, har bestandig hvilet paa hans Sind. I Fremtiden kan der engang komme noget Godt ud af vort Arbeide.

I, Brødre, have arbeidet i denne Mission, i en for Eder ganske ny Arbeidsmark. I ere blevne tagne fra Ploven, og de forskjellige Beskjæftigelser og Arbeider, som ere særegne for Nybyggere. I kom her i Svaghed uden Erfaring, og jeg veed, hvorledes I følte, thi jeg har ogsaa følt saaledes. Jeg begyndte ligesom I, og da jeg var nitten Aar gammel, gik jeg ud for at prædike Evangeliet. De Omstændigheder, under hvilke jeg dengang prædikede, vare dog maaskee ikke saa ugunstige, som de nu ere her i dette Land. Der vare ikke saa mange Fordomme at bekjæmpe iblandt Menneskene som nu, eiheller havde Herren unddraget sin Aand fra Amerikas og Englands Beboere i den Grad som nu, fordi de endda ikke havde forkastet Evangeliet; dog maatte vi dengang ligesaa meget øve Tro paa Gud, som vi maae idag. Jeg erindrer den Tid, da jeg reiste omkring og prædikede for Folk, idet jeg fortalte, hvem jeg var, og nød Godt af deres Gjæstfrihed, og omendskjøndt dette i Begyndelsen var haardt, undertvang jeg dog mine Følelser, og dersom det Samme har lykkedes Eder, vide I ogsaa, hvilken Fordeel det er. Det største Mirakel i denne sidste Uddeling er Maaden, hvorpaa Herren opholder sine Tjenere. Dersom I vare udgangne for at prædike en Lære, som ikke var af Gud, vilde I ikke have været saaledes velsignede og bevarede, som I nu ere, da I ere blevne beskikkede og ordinerede til denne Mission ved Haandspaalæggelse af Propheter og Apostler. I fik den Forjættelse, at den Hellig Aand skulde hvile paa Eder, at Eders Skytsengle skulde være omkring Eder, Ødelæggeren holdt langt borte fra Eder, og dersom I forbleve trofaste indtil Enden, skulde Eders Liv blive bevarede. Mange af Eders Velsignelser ere optegnede i Himmelen, og de ere hellige i Guds Aasyn, saalænge I ere trofaste, og saalænge føler han sig forpligtet til at velsigne Eder. Vi have derfor stor Aarsag til at være glade. Ingen af de Prøvelser og Gjenvordigheder, som vi maae gjennemgaae, ere for haarde, naar vi vide, at han er med os, og vi have hans Aand i vore Hjerter. Vi staae frem for Menneskene, og vi føle, at han er der, at en høiere Magt giver sig tilkjende til Gunst for os, og at han meddeler os det, der er nødvendigt for dem, vi tale til. Han velsigner os ogsaa, naar vi udføre Kirkens Ordinancer. Vi forrette Daaben, og

Vedkommende bevidne, at de ere blevne velsignede formedelst os. Vi lægge vore Hænder paa dem for at give dem Fred og Ro eller for at bekræfte deres Optagelse i Kirken, og de bevidne, at formedelst vor Administration fik de Fred i Sjælen, og den Hellig Aand blev dem given, og dersom vi blot ville holde os rene og hellige, vil Herren fremdeles være med os; han vil aldrig forlade eller svigte os, — Præstedømmets Magt vil tiltage hos os, og tilsidst vil den Tid komme, da Aanden vil sige formedelst Guds Tjenere: „Det er nok, nu kunne I vende hjem.“ Dersom vi ikke have brudt vore Pagter, hvor stor vil da ikke vor Glæde blive! Den Tid vil være et Forbillede paa den Dag, da Herren vil kalde os fra vor sidste Mission til Nationerne og sige: „Godt gjort, gode og trofaste Tjener; du har holdt mine Befalinger, gaae ind i mit Rige og tag af Frugten i min Viingaard.“ Vi kunne alle forestille os dette, og jeg haaber, at baade I og jeg skulle blive Deeltagere i disse store Velsignelser. Hvilken Gave kan vel være større end det evige Liv, evig Lykfalighed, Frelse og Ophøielse? Hvad kan vel være større, end naar alle de Velsignelser, der ere beseglede paa Eders Hoveder, blive udgydte over Eder i deres hele Fylde? Alt, hvad der er jordisk, forsvinder, naar det sammenlignes med den langt større Herlighed, som venter de Retfærdige.

Jeg har besøgt flere Conferencer i denne Mission og troer, at Brødrene i dem, som jeg har arbeidet i, have bestræbt sig paa at udføre deres Pligter retteligen, og at Herren har staaet dem bi. Dersom jeg derfor skal ræsonere analogisk, maa jeg uddrage den Slutning, at ogsaa Brødrene i de Conferencer, som jeg ikke har besøgt, have bestræbt sig paa at gjøre ret og leve efter Aanden af deres hellige Kald. Der kan naturligviis være Undtagelser, og vi have desværre Exempler paa, at ikke alle Ældster have været trofaste. Lad mig opmuntre Saadanne, dersom de maatte være her tilstede, at begynde paany og slutte den Pagt med Gud, at de ville gjøre Bedre i Fremtiden; thi dersom I give Rum for den Onde, vil han faae større Magt over Eder, og det, som I nu see paa med Afsky, kunne I engang komme til at betragte som Noget, der ikke er Ondt. Holder Eder selv rene og ubesmittede ifølge de Pagter, I have sluttet med Herren, og han vil komme dem ihu, og de ville blive krævede af Eder paa Dommens store Dag. Prøver altid at have Adgang til vor Fader og lever saaledes, at I kunne føle, at han har hørt og vil besvare Eders Bønner. Jeg haaber, at han vil velsigne os, medens vi ere her, og at vi alle skulle modtage meget af den Aand, som i fordums Tider blev udgydt over hans Tjenere, omendskjøndt den end ikke vil give sig saa synlig tilkjende som dengang, da den dygtiggjorde de gamle Apostler til at tale i fremmede Tungemaal, fordi disse Velsignelser ikke ville blive givne de Ældste i deres hele Fylde inden en vis Tid, nemlig naar Hedningernes Tider ere fuldkommede. Herren siger i en Aabenbaring, som indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog: „Formedelst Eder maa Ordet udgaae til Saliggjørelse for Zion og Israels Nationer, og for Hedningerne, saa mange, som ville troe, saa at de formedelst Eders Forvaltning maae annamme Ordet, og at Ordet formedelst deres Tjeneste maa gaae ud til Jordens Ender, først til Hedningerne, og see derefter skulle de vende sig til Jøderne, og da kommer Dagen, da Herrens Arm skal aabenbares i Kraft for at overbevise Nationerne, de hedenske Nationer, Josephs Huus, om Evangeliet til deres Saliggjørelse. — — Thi det skal skee paa den Dag, at Enhver skal høre Evangeliets Fylde i sit eget

Tungemaal og i sit eget Sprog af dem, der ere ordinerede til denne Kraft ved Medvirkning af Trosteren, hvilken bliver udgydt over dem til Jesu Christi Aabenbarelse." (Pagtens Bog, 85de Afd. § 3.) Brødrene have hidindtil havt Herrens Bistand til at lære de Sprog, som have været talet af de forskjellige Nationer, til hvilke de ere blevne sendte, men den Dag vil komme, da han vil sende sine Fiskere og Jægere til de adspredte Stammer af Israel, og da vil der indtræde en Forandring. De ville tale de Sprog (over sex hundrede i Antal), som nu bruges af Levningen af Josephs Huus, og naar den Tid kommer, ville I blive talte iblandt disse Begunstigede, dersom I forblive trofaste. I ere blevne kaldte til et stort og helligt Kald; søger derfor at forherlige det, „thi Mange ere kaldte men Faa ere udvalgte."

---

# Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 168.)

---

Som vi før have sagt, skulde Menneskeslægtens dybe Nedværdigelse først have naaet sit Maal. Da skulde Evangeliet med alle dets Kræfter og Velsignelser blive indført formedelst Aabenbaring fra Himmelen. Den umiddelbare Røst fra den evige Verden skulde atter naae Jorden, og det store Værk begynde under den Almægtiges egen Opsigt og Bestyrelse.

Den falske og ubibelske Paastand, at en Deel af den Hellige Skrift, der blev given i et tidligere Tidsrum, muligviis kunde afskaffes, eller at Guds umiddelbare Indblanding i sine egne Skabningers og sine egne Børns Anliggender, maatte først nedbrydes, og den Almægtiges Hensigt og Ret til at regjere Menneskene saavel i timelig som aandelig Henseende maatte forfægtes. Mænd, der umiddelbart vare udsendte fra Gud, maatte følgelig fremstaae og lægge Grundvolden til saadanne Institutioner, som vare overeensstemmende med den himmelske Organisation. Hellige Engle eller præsiderende Authoriteter over de forskjellige Uddelinger maatte følgelig nedstige fra Himmelen og meddele Mænd i Kjødet den samme Magt og Myndighed, som de selv havde. En Strøm af aabenbarede Sandheder skulde begynde at flyde, og saaledes ogsaa dette Værk her paa Jorden staae i Forbindelse med de himmelske Magter og de Væsener, der ere gangne bag Sløret, og understøttes af dem ved deres Magt, Viisdom og Indflydelse; thi i det store Værk, Menneskeslægtens Gjenopreisning til dens oprindelige Bestemmelse, har saavel den Almægtige selv som alle de himmelske Magter deres Deel at udføre.

For at Evangeliet skal kunne udrette dette at gjenoprette den naturlige Styrke og Livskraft i Legemet, maae Jesu Christi Evangelium virke saaledes, at der bliver Ligevægt mellem Sjælens forskjellige Egenskaber og Sindsbevægelser; det maa undertrykke det Onde og udvikle det Gode, lære Mennesket at beherske sig selv og inspirere det formedelst en rigtig Kundska-

om Udødeligheden og en evig Fremadstriden; thi Legemets Sundhed og Livskraft afhænger af Ligevægt i Sindet, medens enhver Sindsbevægelse og Lidenskab skader og undergraver det physiske System.

Som et af de Midler, der bidrage til at befordre Helbreden, er de Helliges Indsamling fra Nationerne til et sundt Land, hvor de kunne iagttage Sundhedens Love, idet de ere befriede fra de gamle Landes Trældom, hvor Menneskene som oftest ere sammentrængte i snævre og usunde Gader eller indespærrede i mørke Fabrikker for at bidrage til Videnskabelighedens og Handelens Fremme paa Bekostning af Menneskers Helbred og Liv.

Foruden de Midler, vi allerede have berørt, er det høist nødvendigt, at Menneskene iagttage de evige og uforanderlige Love for Slægternes Forplantelse. Naar alt dette iagttages, vil det ufeilbarligen bidrage til, at enhver af de efterfølgende Generationer, som kommer ind i Verden, vil blive kraftigere og mindre udsat for Sygdomme, end Tilfældet er med den nu levende Slægt. De Generationer, der blive fødte og opdragne under Evangeliet og veiledte af den Almægtige formedelst hans Tjenere, ville gjennem Milleniet antage den ene Grundsætning efter den anden, der vil være egnet til at gjenopreise den faldne Menneskehed og fornye dens Livskraft, indtil et Menneske efter Esaiæ Sprog skal opnaae et Træes Alder. Den kraftige Constitution, Patriarkerne besad, vil lidt efter lidt vende tilbage — og som Følge deraf Menneskenes Levetid forlænges, og som Kronen paa det Hele skulle de Retfærdige, der døe, ifølge det Lys, i hvilket Evangeliet fremstiller Sagen, ikke sove i Jordens Skjød, men forvandles i et Dieblik for at opvaagne til nyt Liv og Udødelighed. Som et af de vigtigste Midler til denne Menneskeslægtens Gjenopreisning hører de ægteskabelige Institutioner, saaledes som Herren har fremstillet dem i sit Ord.

Som vi forhen have berørt, er Hovedaarsagen til Menneskenes Udartelse den herskende Misbrug af den Kraft, de besidde til Slægtens Forplantelse. De Fleste have tilladt sig en for Sundheden svækkende Omgang mellem Kjønnene, og ikke taget Hensyn til Guds Love, der forbyde Kjønnenes Omgang med mindre den er helliget ved Ægteskabet. Paa Grund af en feilagtig Opfattelse af Hensigten med deres Organisation have baade Mænd og Qvinder i deres Uvidenhed ødelagt meget af den Styrke og Livskraft, som burde have været bevaret ukrænket til kommende Væseners Liv, Kraft og Lyksalighed, og derved have de bragt en svag og udartet Slægt ind i Tilværelsen, tilligemed en Række af væmmelige Sygdomme.

Da Mormonismen indskjærper Reenhed baade i Tanker, Ord og Gjerninger, bidrager den selvfølgelig til, at de Hellige tæmme deres naturlige Lidenskaber. Tanken om Udødeligheden, i hvilken en Sidste-Dages Hellig seer Opfyldelsen af alle sine Forhaabninger om en evig Ophøielse, leder ham til at beherske sig selv og bevare sig reen og ubesmittet, idet han seer, at dersom han forbliver trofast mod alle Guds Befalinger, ville hans Børn og efterfølgende Slægt bidrage til at forhøie hans Herlighed, ligesom han ved at adlyde Guds Love befordrer sit eget Vel.

I Forbindelse med disse Anskuelser lærer de Sidste-Dages Helliges Religion os, at den Aand og de Tilbøieligheder, som Forældrene ere i Besiddelse af, have mere eller mindre Indflydelse paa deres Børn. Derfor maa de Hellige, som ovenfor sagt, lære at beherske sine Lidenskaber, holde sig rene og ubesmittede og alene bruge de Evner og Kræfter, hvilke Gud har nedlagt hos Menneskene, overeensstemmende med hans Villie. Dersom dette

ikke iagttages, vil der nedlægges en Spire til urene Begjærligheder hos Bornene, hvilket „Mormonismen" lærer os, vilde være det Samme som at ødelægge vor Slægt og derved tillige tilintetgjøre vore Forhaabninger om Fremadskriden til Fuldkommenhed, Storhed og Magt — fraseet, at det i og for sig selv er en fordømmelsesværdig Synd i Guds Øine at nære urene Begjærligheder i Hjertet.

„Mormonismen" ansporer saaledes enhver Sidste-Dages Hellig til det, der er Ret, idet den gjør Fordring paa al hans Kjærlighed til det Gode og opflammer hans Haab om at behage en reen og hellig Gud, som ikke kan see paa Synd med den mindste Eftergivenhed. Disse Grunde, som have saa stor Indflydelse paa Menneskets eget Vel, blive indtrængende fremsatte af et bemyndiget Præstedømme, hvilket enhver sand Sidste-Dages Hellig kan bevidne formedelst Guds Aands Aabenbaringer til sig, at han veed, det er bleven paalagt Mænd her paa Jorden formedelst Engles Sendelse fra Himmelen og stadfæstet ved Jehovahs egen Rost. At modsætte sig denne Myndighed er det Samme som at sætte det evige Liv og sin Salighed paa Spil.

Ligesaa lidt som to modsatte Ønsker og Tilbøieligheder begge paa een Gang kunne faae Overhaand i eet og samme Hjerte, ligesaa lidt kan en sand Sidste-Dages Hellig give Plads for urene Tanker og Begjærligheder, hvilke maae vige ved Tanken om hans høie Bestemmelse. De Hellige see bedre end Andre af hvilketsomhelst Troessamfund, hvor vederstyggelig Ukydskhed er og hvilken Fordømmelse den vil paadrage dem, der gjøre sig skyldige deri; thi saaledes som Nutidens Sekterere betragter denne Synd, er dens skadelige Følger, forsaavidt Legemet angaaer, alene indskrænket til dette Liv. Men en Sidste-Dages Hellig, der betragter Menneskene som evige Væsener, — han, der seer, at Skjønheden, Storheden og Herligheden af hans tilkommende Tilværelse ganske er afhængig af, at han bevarer sig reen og ubesmittet her i denne Prøvestand, veed, at Ukydskhed vil have uendelige Følger for ham og hans Afkom.

De høie og omfattende Grundsætninger, hvilke „Mormonismen" fremstiller som ufeilbarlige Midler til Menneskeslægtens Gjenopreisning — de Lærdomme, den fremsætter for at bevare Kydskhed og Reenhed i alle Livets Forholde, vise at den er Guds Værk, og disse Læresætninger ere altsaa yderligere Beviser paa „Mormonismens" guddommelige Oprindelse.

---

## 8de Capitel.

## Præstedømmet.

Vi ville nu henvende vor Opmærksomhed paa den Læresætning, som „Mormonismen" fremstiller angaaende Præstedømmet.

Det er overeensstemmende med enhver Sandhed i Naturen, at Universets store Overherre har et Regjeringssystem til at kontrollere de utallige Fornuftvæsener, som have deres Tilværelse paa de mangfoldige Klöder i Verdensrummet, og til at udføre hans Hensigter i alle hans Skabelser.

Der burde ikke behøves noget Beviis for Nødvendigheden af en Regjeringsorden iblandt Fornuftvæsener. Al vor Erfaring beviser tilfulde, at disse paa Grund af den store Forskjellighed, der er mellem dem, trænge ligesaa meget eller mere til et bestemt System af guddommelig Oprindelse som enhver anden Afdeling af Guds udstrakte Værk. Dersom det er nødvendigt, at den naturlige Verden skal styres efter evige og uforanderlige Love, for at dens Skjønhed og Storhed kan udfoldes, hvor

langt nødvendigere er det da ikke, at der skulde være et guddommeligt Regjeringssystem, der havde sit Udspring fra den samme Gud, som har frembragt og opholder de mangfoldige Verdener i Rummet i en saa skjøn og underfuld Harmoni, som den, vi overalt blive vaer i Naturen! Fra hvilken mere passende Kilde kunde vel et Regjeringssystem for Menneskeslægten udgaae, end fra ham, der har givet os Livet og tildeler os Føde og Klæder — samt Alt, hvad der er nødvendigt for at vedligeholde vor Tilværelse? Ligesom vi føle en indre Trang til en guddommelig Religion for at lære at kjende Hensigten mid vor Tilværelse og Noget om vor evige Bestemmelse, saaledes føle og forstaae vi ogsaa Nødvendigheden af et guddommeligt Regjeringssystem og bemyndiget Præstedømme til at forkynde Sandhedens Grundsætninger i deres rette Aand og Væsen. Naar vi ere blevne bekjendte med Tilværelsen af eet saadant Regjerings- og Opdragelses-System, da og ikke før kunne vi see Fuldkommenheden i vor himmelske Faders Foranstaltninger for vor Lyksalighed herneden.

Vi have lært formedelst de Aabenbaringer, som ere givne i de sidste Dage, at et saadant Regjeringssystem af guddommelig Oprindelse virkelig existerer, og at det (som vi have bestræbt os for at vise) er bestemt til engang at blive en Familieregjering, eller med andre Ord, til at gaae fra Fader til Søn, thi da den patriarkalske Regjeringsform er grundet paa Familieforholde, der sammenknytter det ene Menneske til det andet, og saaledes er stærk i sig selv, har alle de Egenskaber, som ere nødvendige for en menneskelig Regjering i social, religiøs og politisk Henseende. Denne Regjeringsform er altsaa den oprindelige og naturlige; men da Menneskeslægten i Tidens Løb blev mere og mere fordærvet og Kundskaben om Gud tabt eller fordreiet, har han formedelst sit vise Forsyns Styrelse til forskjellige Tider sendt sit Præstedømme til Menneskene, og har nu atter i de sidste Dage anbetroet denne Magt til Mænd, der saaledes staae paa Jorden som Guds Repræsentanter. Denne Magt har altid været anbetroet til Saadanne, som have beflittet sig paa Retfærdighed, øvet Tro paa Gud og have været lydige til alle Guds Befalinger. Denne Foranstaltning gjør, at Faderens Myndighed evindelig bevares i hans egne Hænder, idet Præstedømmet kun anbetroes dem, der ikke alene ville repræsentere hans Regjeringsmagt, men ogsaa hans Dyder og de herlige Egenskaber, der tilhøre hans Væsen. Men der, hvor Guds Villie har Overherredømmet, — der, hvor den himmelske Orden er grundfæstet i al dens Fuldkommenhed, saaledes som det er Tilfældet iblandt celestiale Væsener, der er Præstedømmet og den patriarkalske Regjering Eet og det Samme, — det er, denne dobbelte Magt beklædes af de samme Væsener.

Den patriarkalske Værdighed er altsaa den sande Grundvold til Præstedømmet. Men formedelst Evangeliets evige Sandheder ere Menneskene berettigede til at udøve deres Handlefrihed, hvilken aldrig kan tilintetgjøres. Omendskjøndt Menneskene saaledes i de henrundne Tider have forkastet den patriarkalske Regjeringsform og paa andre Maader ere blevne fordærvede, har dog Gud som en kjærlig Fader besluttet at frelse dem i rette Tid formedelst den himmelske Orden, der er grundet paa Familieorganisation, og har anbetroet de forskjellige Medlemmer af samme det hellige Præstedømme, eller Retten til at styre og forvalte i Guds Sted samt til meddele de Velsignelser og Rettigheder, som Menneskene stedse vilde have nydt, dersom de ikke havde forkastet Guds faderlige Regjering.

Saavidt Omstændighederne tillode det, indførte Jesus et saadant System, da han var her paa Jorden, og stod selv i Spidsen for samme og handlede i Guds Sted. Han ordinerede tolv Apostler til at arbeide under sig og til at være som Fædre for Folket; under dem stode de Halvfjerdsindstyves Orden og under disse igjen „Præster, Evangelister, Hyrder og Lærere."

Jesus anbetroede Medlemmerne af dette Præstedømme en Myndighed, som Nutidens Christne skjælve ved at høre omtales, da de ikke vide Noget om den og eiheller bekymre sig derom. Jesus sagde til dem, han havde udkaaret: „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne." „Sandelig jeg siger Eder: hvadsomhelst I binde paa Jorden skal være bundet i Himmelen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." (Joh. 20, 23. Matth. 18, 18.) I Kraft af denne Myndighed fremsatte disse Himmelens Sendebud de Betingelser for Menneskene, paa hvilke deres Synder kunde blive tilgivne, sigende: „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse." (Ap. Gj. 2, 38.) De fattede deres Beslutninger med Myndighed, sigende: „Det er den Hellig Aands Beslutning og vor." (Ap. Gj. 15, 28.) De kaldte denne Kirkens Institution: „Sandhedens Piller og Grundvold." De indlemmede dem, der omvendte sig, i Guds Rige ved at døbe dem, og befriede dem fra Mørkets Magt og oversatte dem i Guds elskelige Søns Rige"; og naar de vare opsætsige, udelukte de dem af Menigheden og fældte Domme over dem, hvilke endog havde Indflydelse paa deres Skjæbne lige til Opstandelsens Morgen, idet de sagde med Myndighed: „En Saadan overantvorde vi til Satan til Kjødets Fordærvelse, at Aanden maa frelses paa vor Herres Jesu Christi Dag. (1ste Cor. 5, 5.) Her er en Myndighed lagt for Dagen, som selv var værdig for en Gud, idet de handlede i hans Sted og vare i Besiddelse af endeel af de Egenskaber, der findes hos Fornuftvæsener i de evige Verdener.

Jesus indførte et saadant fuldkomment System, der bar Præget af dets guddommelige Oprindelse, og hvilket Paulus sammenligner med det menneskelige Legeme, hvis Lemmer ikke kunne sige til hverandre: „Jeg har dig ikke behov", og ved en anden Leilighed siger han, at det ganske Legeme er understøttet af Hovedet og sammenføiet ved Ledemod og Baand", medens en anden Apostel sammenligner Kirken med en „Bygning — et helligt Tempel, hvor Jesus Christus er Hovedhjørnestenen."

Viisdommen i dette System bestaaer i Særdeleshed deri, at det var bestemt til at staae under Jehovahs egen umiddelbare Bestyrelse. Den store Magt, som Gud anbetroede Mennesker i Kjødet, var tilstrækkelig sikkret mod ethvert Misbrug, da den var grundet paa et System, som stod i Forbindelse med Aabenbaringens evigflydende Strøm, og bestemt til at benyttes under den Almægtiges egen Opsigt og Veiledning, og da Ihændehaverne af denne Magt bestandig havde Adgang til ham, vare de ikke udsatte for at tage feil. Den frygtelige og latterlige Lære, at den Almægtige vilde afskjære sig al Ret til mere at tale til Jordens Nationer eller til at foreskrive dem Love, og at han for Fremtiden vilde gjøre Menneskene afhængige af de forskjellige Bibeloversættelser med Hensyn til Kundskaben om deres evige Frelse, var dengang endnu ikke opfunden. Den Myndighed, der var overdraget Præstedømmet, var, som sagt, sikkret mod Misbrug i en Kirke, som var bemyndiget ved umiddelbar Aabenbaring, men en saadan Paastand om guddommelig Bemyndigelse af de Kirkesamfund, der

benegte Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring, det eneste Middel, hvorved man kan lære at kjende Guds Villie, er urimelig og latterlig.

Evangeliet lærer os, at saa stor, som den Magt var, der anbetroedes til Dødelige, og saa fuldkommen denne Organisation i sig selv er, saa er dog denne Institution blot et Led i den store Kjæde af et ophøiet og helligt System, der fra Evighed af har existeret i de himmelske Verdener, og som til forskjellige Tider er bleven udstrakt til denne Jord. Som Overhoved for denne Authoritet, der opfylder og behersker Himlene, præsiderer Faderen selv, og formedelst det evige Præstedømmes Lov er alt Liv og Lys samt al Viisdom og Magt forenet hos ham gjennem alle hans Skabelser. Der bliver aldrig foretaget Noget i hans mangfoldige Riger uden i hans Navn, og ham alene tilskrives Æren for al den Viisdom og alle de Velsignelser, som ledsage ethvert Foretagende. (Fortsættes.)

---

## Skandinaviens Stjerne.

---

Den 15de Marts.

### Til de Hellige.

Naarsomhelst Gud har havt et Folk paa Jorden, som han har anerkjendt for sine Børn, og hvilke have troet paa et levende og af ham bemyndiget Præstedømme, ere de blevne hadede, foragtede og forfulgte. Denne Forfølgelsesaand begyndte allerede at give sig tilkjende i Verdens allerførste Tidsalder; Cain dræbte sin Broder Abel, og i de følgende Tider forfulgtes de Hellige og især dem, som Gud havde kaldet til at kundgjøre sin Villie iblandt Menneskene. Vi ville ikke opregne de Forfølgelser, som udøvedes mod Guds Folk og hans Propheter i den Mosaiske Tidsalder, ligesaa lidt som dem, de Hellige i Jesu og Apostlernes Dage maatte udholde af Sandhedens Fjender, men vi ville anstille nogle Betragtninger angaaende dette Punkt.

Alle, som troe eller foregive, at de troe Bibelen, indrømme, at de Hellige i Fortiden bleve uretfærdigen forfulgte, medens de paa samme Tid paastaae, at saadant Noget aldrig kan skee iblandt „civiliserede Nationer" i denne „oplyste Tidsalder". Hvis en saadan Paastand skulde vise sig at have været beføiet, maatte Paulus have taget feil. Naar han taler om Forfølgelser, siger han ikke, at der skulde komme en Tid, saalænge Verden er i dens nærværende Tilstand, da de Hellige kunde haabe at blive anerkjendte af den store Hob. Han siger derimod: „Alle, som ville leve gudeligen i Christo Jesu, skulle forfølges." Her er forudsagt med tydelige Ord, hvad de Hellige kunne vente sig, uanseet i hvilken Tidsalder de leve, og tillige indeholder dette Skriftsted et af de mange Kjendetegn, som skulde følge dem, der „ville leve gudeligen i Christo Jesu". Dersom den Dag skulde komme, da vi som et Folk vilde blive vel ansete blandt Sandhedens Fjender, vilde det staae daarligt til med vor „Gudfrygtighed".

I enhver Tidsalder, i hvilken Guds aabenbarede Villie har været forkyndt af hans sande Præstedømme, har der altid været nok af Saadanne, som paa forskjellige

Maader have søgt at standse Sandhedens Fremadskriden. De have gjerne taget sin Tilflugt til at forsøge paa at latterliggjøre de Grundsætninger, der ere blevne forkyndte, og dem, som have fremsat dem, og naar ikke dette Middel har lykkedes, har der aldrig manglet paa Rænker og List, ligesom Udførelsen af Guds Hensigter skulde være afhængige af Menneskene.

Vi have berørt dette Punkt til Trost for de trofaste Hellige, som paa en eller anden Maade lide for deres Troes Skyld. Vi ville indstændigen paaminde Eder om at leve efter Eders hellige Religion og opfylde Eders Pligter mod Gud, mod hverandre indbyrdes og mod vore Medmennesker. Naar Nogen ønsker at høre Eders Vidnesbyrd, da aflægger det i al Ydmyghed og Sagtmodighed, men fremfor Alt, lader Eders Vandel prædike; thi derved ville alle gode Mennesker, som I maatte komme i en nærmere Berørelse med, engang blive nødte til at anerkjende Eders Retskaffenhed og gode moralske Forhold. Det gamle Ordsprog siger: „Gjerninger prædike høiere end Ord." Naar alle de Hellige bestandig vilde erindre sig dette, vilde de ogsaa altid være fulde af Herrens Aand og stedse føle sig glade og lykkelige under enhver Omstændighed, der maatte møde dem i Livet.

Imidlertid forvente vi dog ingenlunde, at Alle, som udgive sig for Hellige, skulde være det i Virkeligheden. Jesus sagde ved en vis Leilighed: „Himmeriges Rige er ligt en Vod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags Fisk. Naar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden, og sidde og sanke de gode tilsammen i Kar, men de raadne kaste de ud. Saaledes skal det gaae til ved Verdens Ende; Englene skulle udgaae og sanke de Onde ud fra de Retfærdige." Uagtet disse Jesu Ord, der ingenlunde kunne misforstaaes, fordre dog Menneskene i Almindelighed Mere af de Sidste-Dages Hellige, end hvad de selv vilde udøve, og det endskjøndt de paastaae, at vi bekjende os til en bedragersk Lære, medens de ifølge deres egen Paastand ere Medlemmer af Jesu Christi sande Kirke. Vi bestræbe os paa at lære Menneskene gode Grundsætninger, men om de ville antage dem eller ikke bliver deres egen Sag.

Vi ville gjentagende opmuntre de Hellige til at være trofaste og frimodige under alle Livets Forhold, i Medgang og Modgang, vidende, at „alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud."

---

## Notits.

Vore Bogagenter i Sverig underrettes herved om, at „Sammanlikning emellan bewiserna för Bibeln och Mormons Bog" er nu udkommen paa Svensk.

---

# Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840. (Fortsat fra Side 172.)

Han var uden Fødemidler i flere Dage, men saasnart de fattige Hellige i Pottemagerierne erfore hans Stilling, forsynede de ham med det, han behøvede, idet nogle Søstre gik tyve Mile (engelsk) tilfods for at yde ham Hjælp. Han prædikede flere Gange for Debitorerne, besøgtes af Ældsterne Woodruf, Richards,

G. A. Smith, A. Gordon og Andre — og blev løsladt af Fængslet, da hans Forfølgere saae, at ved deres Opførselse kun udsatte sig for Beskjæmmelse. Dette snarere opmuntrede end nedslog de Ældste, da jeg ved deres Afreise fra Nauvoo havde opmuntret dem til at være ved godt Mod, thi nogle af dem vilde blive kastede i Fængsel, inden de vendte tilbage.

Tirsdag den 14de. Denne Dags Aviser berettede, at Øen Ternate (en af de Molukkiske Øer i Ostindien) den 14de og 15de Februar 1840 næsten var bleven ganske ødelagt ved Jordskjælv.

Torsdag.

Nauvoo i Hancock
County i Illinois,
den 14de Mai 1840.

Til Orson Hyde og John E. Page.

Kjære Brødre. Det glæder mig at erfare af Eders Brev, at Eders Mission voxer mere og mere. Det er en stor og vigtig Mission, som er værdig til at beskjæftige selv de Væsener, der omgive Jehovahs Throne. Endskjøndt den for Nærværende synes stor, saa have I dog nu først begyndt at fatte Storheden, Omfanget og Herligheden af samme. Dersom Noget er egnet til at interessere de Helliges Sind, til at vække deres ædleste Følelser og anspore dem til Virksomhed og Anstrengelser, saa er dette visselig Tilfældet med vor himmelske Faders herlige Forjættelser ttl Abrahams Børn, og det kan ikke feile, at jo Himmelens meest udvalgte Velsignelser ville blive udgydte i rigeligt Maal over dem, som ere beskjæftigede med at søge efter de Fordrevne af Israel og de Adspredte af Juda.

Brødre, I ere paa den Sti, som fører til evig Berømmelse og Ære, og saafremt I føle Interesse for Herrens Pagtesfolk, skal deres Fædres Gud velsigne Eder. Værer ikke mismodige paa Grund af Værkets Storhed; værer kun ydmyge og trofaste, og da kunne I sige: „Hvad er du, o store Bjerg! For Zerubabel skal du kastes ned." Han, som adspredte Israel, har forjættet, at han ogsaa vil samle dem. Dersom I derfor skulle blive Redskaber til Udførelsen af dette store Værk, vil han udruste Eder med Kraft, Viisdom og Kundskab og alle de Egenskaber, som ere nødvendige for Eder, medens Eders Sind vil udvides mere og mere, indtil I kunne omfatte Jorden og Himlene, naae ind i Evigheden og beskue Jehovahs mægtige Gjerninger i hele deres Mangfoldighed og Herlighed.

Som Svar paa Eders Spørgsmaale i Henseende til Oversættelsen og Udgivelsen af Mormons Bog, en Psalmebog, Kirkens Historie osv. vil jeg sige, at jeg ganske bifalder samme og giver mit Samtykke dertil med Undtagelse af Psalmebogen, da en ny Udgave, indeholdende et større Udvalg af Psalmer, snart vil blive udgiven her, hvilken jeg troer vil blive et Værk, som kan tjene til Rettesnor i denne Henseende. Saasnart den bliver trykket, skulle nogle Exemplarer blive sendte til Eder, og da kunne I lade den oversætte og trykke i hvilkesomhelst Sprog, I maatte ønske.

Dersom vi ikke skulle være istand til at sende Eder Sangbøger, og der skulde blive megen Efterspørgsel efter vem der, hvor I maatte være, da har jeg Intet imod, at I udgive den, vi nu have. Dersom I komme til at udgive Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog eller Psalmebogen, da ønsker jeg, at Forlagsretten til samme bliver sikkret i mit Navn.

Med Hensyn til Udgivelsen af hvilketsomhelst andet Værk, enten originalt eller Noget, som forhen har været udgivet, da maae I rette Eder efter Omstændighederne. Dersom I ansee det for nødvendigt at udgive Skrifter, saa gjør det; jeg har Intet derimod. Det vil være godt, at I

lægge Vind paa Tydelighed og Simpelhed i hvadsomhelst, I udgive, „thi min Sjæl fryder sig ved Tydelighed".

Jeg føler mig særdeles tilfreds med den Aand, der gaar igjennem Eders Brev, og, kjære Brødre, I kunne være forvissede om min hjertelige Medvirken og mine Bønner for Eders Velfærd og Held.

(Fortsættes.)

---

## Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 174.)

Vi vendte tilbage til Pyramiderne og stege opad regelmæssige Steentrapper, der dog paa nogle Steder vare trykkede tilside af Buske og Smaatræer, og paa andre nedrevne formedelst store Træers Væxt, medens en Deel af dem vare i fuldkommen Stand. De vare tildeels prydede med Figurer af Billedhuggerarbeide og flere Rader af Menneskehoveder. Da vi havde klattret over den øverste Deel, der var ødelagt, naaede vi en Terrasse, som var bevoxet med Træer, og da vi vare komne over den, stege vi nedad en Steentrappe, hvorpaa vi kom ind paa en Plads, der var saa tæt bevoxet med Træer, at vi i Begyndelsen ikke kunde udfinde hvad Form den havde, men da vi havde faaet banet Vei med Øxen, forvissede vi os om, at det var en firkantet Plads med Trin af Stene paa alle Sider, næsten ligesaa fuldkomne som i de romerske Amphitheatre. Trapperne vare prydede med Billedhuggerarbeide, og paa Sydsiden omtrent paa Midten opad, der var trykket tilside af Rødder, var et kollossalt Hoved, hvilket sandsynligt skulde forestille et Portrait. Vi gik opad disse Trapper og naaede en bred Terrasse, firsindstyve Fod høi, hvorfra vi kunde overskue Floden, og var dannet ved den Muur, vi havde seet fra den modsatte Bred. Hele Terrassen var bedækket med Træer, og selv i denne Høide fra Jorden vare to kjæmpemæssige Ceibas eller vilde Bomuldstræer omtrent tyve Fod i Omkreds, som udstrakte deres halvnøgne Rødder halvtredsindstyve til hundrede Fod omkring, medens de bedækkede Ruinerne og beskyggede dem med deres vidtudstrakte Grene. Vi satte os ned paa Kanten af Muren og bestræbte os forgjæves at udforske de Mysterier, som vi vare omgivne af. Hvilket var det Folk, som havde bygget denne Stad? I Ruinerne af Ægyptens Stæder, selv i det saa længe tabte Petra, kjender den Fremmede det Folks Historie, hvis mægtige Værker omgive ham. Amerika, siger Historieskriveren, var befolket af Vilde; men Vilde kunde aldrig have opført disse Bygninger eller prydet disse Stene med Billedhuggerarbeide. Vi spurgte Indianerne, om hvem disse Arbeider vare af. De gave det dunkle Svar: „Quien sabe?" („Hvem veed det?")

Der var ikke Noget, der stod i Forbindelse med Stedet; det var ikke knyttet til saadanne Erindringer som Rom, Athen og „Verdens store Dronning paa Ægyptens Slette", men Bygnings- og Billedhugger-Kunst og alle de Kunster, der bi-

drage til at gjøre Livet behageligt, havde blomstret i denne uhyre Skov; Talere, Krigere og Statsmænd, Skjønhed, Ærgjerrighed og Storhed havde existeret, men vare forsvundne, og Ingen vidste, at Sligt nogensinde havde været til, eller kunde fortælle Noget om dets forbigangne Tilværelse. Bøger og videnskabelige Optegnelser ere tause angaaende dette Thema. Staden var fuldkommen øde. Man fandt ikke noget Spor af den hedengangne Slægt paa Ruinerne, ligesaa lidt som nogen mundtlig Meddelelse var naaet fra Fader til Søn og fra den ene Slægt til den anden. Den forekom os ligesom et forliist Skib midt i Havet, og hvis Master vare borte, dets Navn udslettet, dets Besætning omkommen, og Ingen til at give nogen Beretning om, hvorfra det kom, hvem det tilhørte, hvorlænge det havde været paa Reisen, eller hvad det var, som foraarsagede dets Forliis. Man kunde maaskee ved Hjælp af Skibets Bygningsmaade komme paa Spor efter, hvor det omkomne Mandskab havde været fra, og maaskee man slet ikke kunde udfinde det. Var det Sted, hvor vi sadde, et Citadel, hvorfra et ubekjendt Folk havde ladet Krigsbasunen lyde, eller var det et Tempel for Tilbedelsen af Fredens Gud, eller tilbade Indbyggerne Afguder, som de havde forfærdiget med deres egne Hænder, og havde de Stene, som laae foran os, været benyttede til Altere? Alt var indhyllet i et mørkt, uigjennemtrængeligt Mysterium, og Alt, hvad vi saae, forøgede samme. I Ægypten staae Levningerne af de kjæmpemæssige Templer i den tørre Sand i Ødelæggelsens hele Nøgenhed; her bedækker en uhyre Skov Ruinerne og skjuler dem for Øiet samt forhøier Indtrykket og den moralske Virkning, ligesom deres vilde Udseende end yderligere forhøier Interessen for dem.

Seent ud paa Eftermiddagen banede vi os Vei tilbage til vore Muldyr, badede os i den klare Flod tæt ved Muren og vendte tilbage til det afsidesliggende Huus. Vor taknemmelige Muldyrdriverdreng havde fortalt om sin skrækkelige Sygdom og vidunderlige Helbredelse af Hr. Catherwood, og ved vor Ankomst til det omtalte Huus traf vi en Mand af et sygeligt Udseende, hvilken, da han var nedbrudt af Koldfeber og anden Sygdom, bad os om Hjælp. En gammel „Dame“, der var i Besøg hos Familien, havde agtet sig hjem samme Dag, men nu ventede hun i Haab om at blive helbredet for en Sygdom, af hvilken hun havde lidt i tyve Aar. Vor Medicinkasse blev bragt frem og Patienten tagen under Behandling. Hr. Catherwoods Berømmelse steg mere og mere ved hans Praktiseren som Læge, og allerede i Løbet af Aftenen havde han fire eller fem Qvinder og ligesaa mange Mænd under sin Behandling. Vi havde Meget at gjøre med den omtalte Dame, men han var forsigtig. Perkusionslaasene paa vore Pistoler tiltrak sig Mændenes Opmærksomhed, og da vi viste dem vort Kompas og andre Sager, foranledigede dette vor Ven fra San Antonio til at troe, at vi vare „meget rige“ og „havde Begreb om Meget“. Lidt efter lidt kom vi til at staae paa en venskabelig Fod med Selskabet med Undtagelse af Husets Herre, som fandt en Aandsbeslægtet i Muldriveren. Han havde taget et fast Fodfæste og var altfor stolt og haardnakket til at give efter. Vore nye Venner gjorde større Plads til vore Hængekøier, saa at vi bleve bedre gyngede om Natten.

(Fortsættes.)

---

# Nyheder.

---

Sverig. I Helsingland — fortæller en Meddeler til „Geflepoften“ — saae jeg nylig et Grubeforetagende, som lover at blive storartet. Det Bjerg, hvori Gruben er bleven aabnet, bestaaer af det smukkeste Kvarts, man vil see. Maaskee findes der Guld eller Kobber under Kvartsen. Jeg gjorde Eieren, en Handlende, et godt Tilbud paa en Andeel i Gruben, men fik til Svar, at jeg først maatte være saa rig som Rothschild. — Disse Forhaabninger antages dog for at være temmelig sangvinske.

Grækenland. Den 28de Januar hævede der sig paa Santorins Rhed (i det græske Arkipilag) pludselig en lille vulkansk Ø op af Havet; den er 50 Metre lang og 12 Metre bred. Det er det fjerde Tilfælde af denne Art i et Tidsrum af 100 Aar.

Tyrkiet. Et af de smukkeste og rigeste Klostre paa Bjerget Athos, hvor der findes 20 græske Klostre, er blevet et Rov for Flammerne. Skaden anslaaes til 10 Mill. tyrkiske Pjastre (3/4 Mill. Rd.).

Donaufyrstendømmerne. Den 22de forrige Maaned var der et almindeligt Folkeopløb i Bucharest. Folket bemægtigede sig den regjerende Fyrste, og løslod ham først, efterat han havde frasagt sig Regjeringen. — Rusland havde allerede i Forveien sammentrukket Tropper ved Grændsen, hvilket nu ogsaa Østerrig skal have gjort.

Amerika. Et Jordskjælv i Orizaba i Mexiko. Fra Matamoras meddeles der følgende Skildring om et Jordskjælv, som den anden Januar anrettede store Ødelæggelser i Orizaba: „Kl. 6½ om Aftenen, da jeg sad ved Bordet, følte jeg pludselig min Stol bevæge sig under mig, og jeg blev greben af en frygtelig ængstende Følelse. Jeg hørte en skrækkelig Brusen og Susen, men ved en fortvivlet Kraftanstrengelse lykkedes det mig dog at komme ud i Gaarden. Haarene reiste sig paa mit Hoved, da Stalden, hvori der fandtes 15 Kreaturer og 3 Heste, styrtede sammen med et frygteligt Spektakel. Da Lampen endnu brændte i Stuen, kikkede vi derind, og det var et skrækkeligt Syn at see hele Huset, hvori der var 6 Værelser, gynge frem og tilbage som et Skib. Paa eengang lød der et frygteligt Knald, og hele Huset styrtede sammen. Paa samme Tid faldt Kuplen paa Bedehuset og Klokketaarnet samt mange andre Huse i Nabolaget. Den underjordiske Torden og Larm var stærkere, end om man kunde høre hundrede Tordenskrald paa eengang. Svingningerne og Stødene varede 40—45 Secunder. Vi følte en frygtelig Angst og Skræk, og det er min Overbeviisning, at enhver anden Livsfare er for Intet at regne mod den Følelse, man har, naar Jorden ryster under Ens Fødder, og man seer Alt styrte sammen rundtomkring sig. Havde jeg opdaget Bevægelsen faa Øieblikke senere, end Tilfældet var, vilde vi sikkert Allesammen være blevne begravede under det sammenstyrtede Huus; thi der var ikke mindste Tegn til, at der forestod en saadan Jordrystelse. Jeg paastaaer, at Faren i Slagets Tummel, ved Ildebrand eller i en Storm paa Havet er Smaating mod et Jordskjælv; thi i de nævnte Tilfælde kan man dog vine Faren og har Tid og Midler til at undgaae den, men naar Jorden ryster un-

der vore Fødder, og vi ikke kunne flygte, bliver selv det modigste Hjerte bange, og den kraftigste Tanke modløs. Gid jeg aldrig maa opleve Sligt; min Haand ryster endnu, idet jeg skriver dette og paany kommer til at tænke paa det frygtelige Optrin."

---

## Blandinger.

En forbedret amerikansk Høpresse saaes paa den sidste Udstilling i New-York, hvor den daglig arbeidede i de Besøgendes Paasyn. Den drives af to Heste og gjør en Balle Hø færdig i otte Minuter. Hver saadan Balle har en Størrelse af c. 18 Cubikfod og veier 500 Pd. Dens Vægtfylde er omtrent den samme som Fyrretræets, og man kan deraf bedst slutte, hvor compact den er. En Ton (2200 Pd.) af det saaledes pressede Hø indtager et Rum af 8 Fods Længde, 4 Fods Brede og 2½ Fods Høide, og det Aktieselskab, som har dannet sig for at afbenytte den forbedrede Maskine i det Øiemed at udføre det pressede Hø til Europa, haaber der at finde et villigt Marked, og at kunne levere en Ton presset Hø paa denne Side Oceanet for 5 Dollars (c. 9 Rd. Rmt.)

Londons Folkemængde. Ved et nyligt i Londons City afholdt offentligt Møde forelagde City-Cantsleren B. Scott Forsamlingen nogle statistiske Oplysninger om den gradvise Stigen af Folketallet i London, som vakte almindelig Opmærksomhed. Han regnede Londons Omfang efter Hovedstadens Politijurisdiction, der strækker sig sexten engelske Mile fra Charing-Cross. Dette Distrikt talte nu en Befolkning af 3,222,717 Mennesker. Fra 1801 til 1861 var Folkemængden stegen med 19⁶/₁₀ hver 10 Aar, saa at efter samme Forhold, disse 16 Mile om 50 Aar vilde være befolkede med 8,080,532 Mennesker. I 1801 vilde hvert Menneske ved en ligelig Fordeling af Afstanden have staaet 21 engelske Alen fra sin Nabo, og nu i 1866, vil der kun være 9 Alen mellem hver Person; men om 50 Aar vilde, under Forudsætning af den samme Tilvæxt indenfor det samme Rumfang, Indvaanerne i London blive saa tæt sammenpakkede, at de kun vilde faae Plads til at staae 6 Alen fra hverandre.

Osmann Pascha, Bosniens Gouverneur, har fornylig befalet, at enhver Bosnier, der undlader til Efteraaret at plante 40 Svedskeblommetræer, skal straffes med 3 Dages Fængsel og en Pengebøde. (Ifjor blev der udført næsten 250,000 Ctn. Svedsker til Østerrig.) Ligeledes har han bestemt, at Enhver, under Straf af 15 tyrkiske Groschen, skal saae et bestemt Maal Hvede og et bestemt Maal af en anden Kornsort. I enhver Landsby skal der indrettes et Sognelager, hvortil enhver Beboer skal levere et Qvantum Mais. At bande er blevet belagt med en Bøde af 5 Groschen, og den samme Straf ifalder den, der undlader hver Søn- og Helligdag at besøge Kirken eller Mosteen.

---

## Til Emigranterne.

Mel.: Red, white and blue.

Tænk ei, naar til Zion I drage,
At Prøven er endt og forbi —
At Glæden I ene skal smage
Og strax vorde frelste og fri. —
Nei! — Guldet maa luttres i Ilden
Og vi vore Prøver bestaae —
Vi der kun vil nærme os Kilden
Og frelses, naar Maalet vi naae.

Tænk ei, at alene de Fromme
Og vise Jomfruer er der —
At Fristeren aldrig vil komme
I Zion de Hellige nær.

Nei! — Daarlige sees blandt de Vise,
Og Klinten blandt Hveden end groer,
Naar Himmelens Herre vil vise,
Hvo værdigen Zion beboer. —

Tænk ei Eders Gjerning har Ende
Og Zion er Dovenskabs Hjem —
At Gud sine Gaver vil sende
Til Dem, som ei selv stræber frem.
Nei! der kun Velsignelsen vindes
Ved Tro og utrættelig Flid —
Hvad nu hos de Hellige findes
Er Frugten af Arbeid' og Tid.

C. C. A. Christensen.

---

## Indhold.



---

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

---

**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.